

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 403/16</i>
------------------	-----------------------

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Roman Skrzypek
	Sędziowie:	SSA Mirosław Szwagierczak (spr.) SSO del. Elżbieta Selwa
	Protokolant	st.sekr.sądowy Maria Piekielek

po rozpoznaniu w dniu **3 listopada 2016 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **A. W. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o emeryturę

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Przemyślu**

z dnia **19 lutego 2016 r.** sygn. akt **III U 36/16**

u c h y l a zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z 26 listopada 2015r.

i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania bezpośrednio temu organowi rentowemu.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 listopada 2015 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy A. W. (1) prawa do emerytury.

ZUS odmówił przyznania emerytury, ponieważ wnioskodawca nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył w dniu 11 grudnia 2015 r. wnioskodawca A. W. (1). Na uzasadnienie swojego stanowiska wnioskodawca podał, że nie zgadza się z zaskarżoną decyzją.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie z przyczyn, które stanowiły o wydaniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2016 r., po rozpoznaniu sprawy, Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu w pkt I zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy A. W. (1) prawo do emerytury w ustawowej wysokości, począwszy od dnia 1 października 2015r., tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku, zaś w pkt II uwzględnił do wysokości świadczenia jako okres składkowy okres praktycznej nauki zawodu od 1 września 1971r. do 30 czerwca 1974r.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktyczno – prawnych;

Wnioskodawca A. W. (2), ur. (...) jest rencistą z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 26.10.2015 r. złożył wniosek o emeryturę. We wniosku zawarł oświadczenie, że jest członkiem OFE i wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku na dochody budżetu państwa. W dniu 25 maja 2015 r. wnioskodawca ukończył wiek(...). Rozpatrując wniosek o emeryturę organ rentowy uznał, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił 25 lat, 1 miesiąc i 28 dni okresów składkowych i nieskładkowych, co pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca posiada wymagany ogólny staż pracy. Nie wykazał jednak, że przed 1 stycznia 1999 r. posiada wymagany staż 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

Spór skoncentrował się na zatrudnieniu wnioskodawcy w(...)w K.oraz w (...) w W..

Sąd ustalił, że wnioskodawca A. W. (1), będąc uczniem(...)-(...)w K.w zawodzie mechanika pojazdów samochodowych, został zatrudniony w (...)w K.od dnia 1 września 1971 r. do dnia 30 czerwca 1974 r. jako uczeń zawodu.

Dalej, Sąd ustalił, że wnioskodawca A. W. (1)w okresie od 1 maja 1981 r. do 30 czerwca 1995 r. był zatrudniony w (...) w W.. Początkowo wnioskodawca został tam zatrudniony na stanowisku pracownika produkcji roślinnej, ale faktycznie od początku pracował jako kierowca ciągnika. W okresie od wiosny do jesieni wykonywał prace polowe – orka, bronowanie, sianie zbóż, prace przy żniwach, wykopki. W okresie zimowym woził pasze dla zwierząt, wywoził obornik ciągnikiem, transportował nawozy ze stacji kolejowej w Horyńcu do Zakładu.

Sąd, w wyniku przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego, na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego, zeznań świadków oraz wnioskodawcy uznał, że wnioskodawca był zatrudniony w warunkach szczególnych w okresie od 1 maja 1981 r. do 31 grudnia 1985 r. w (...)w W., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy ciągnika.

Stanowisko zajmowane przez wnioskodawcę wymienione zostało bowiem w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, dziale VIII – „W transporcie i łączności”, poz. 3 – „Prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych”, a ponadto w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w wykazie A, dziale VIII, poz. 3, pkt 1 – „kierowca ciągnika kołowego”.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc oraz art. art. 184, 32 ust. 1 ustawy emerytalnej oraz § 4 i § 2 rozporządzenia R.M. z 7 lutego 1983 r. (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), ustalił jak w pkt I sentencji.

Nadto Sąd I instancji stwierdził, że „Wnioskodawca w toku prowadzonego w sprawie postępowania dowodowego przedstawił umowę o naukę zawodu z dnia 1 września 1971 r., karty przebiegu zatrudnienia za lata 1971-1974, odpis świadectwa ZSZ w K., zaświadczenie Archiwum MON z dnia 14 grudnia 2015 r.

Na podstawie przedłożonej dokumentacji oraz zeznań wnioskodawcy, Sąd ustalił w sposób nie budzący wątpliwości, że wnioskodawca A. W. (1) będąc uczniem (...)–(...)w K.w zawodzie mechanika pojazdów samochodowych, został zatrudniony w (...)w K.od dnia 1 września 1971 r. do dnia 30 czerwca 1974 r. jako uczeń zawodu. Wnioskodawca w dniu 1 września 1971 r. zawarł umowę na podstawie, której został przyjęty na naukę zawodu mechanika samochodowego w (...) na czas od dnia 1 września 1971 r. do dnia 30 czerwca 1974 r. Wnioskodawca w okresie trwania umowy o naukę zawodu otrzymywał wynagrodzenie, które wzrastało wraz z kolejnym rokiem nauki. Wnioskodawca w tym czasie korzystał z urlopu wypoczynkowego”.

W rezultacie, w ocenie Sądu I instancji, nie budzi wątpliwości, że do wysokości świadczenia należy uwzględnić jako okres składkowy, okres praktycznej nauki zawodu od 1 września 1971 r. do 30 czerwca 1974 r., o czym orzeczono w punkcie II sentencji wyroku.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją organ rentowy zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.), w związku z § 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) i uznanie, że wnioskodawca udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a w konsekwencji ma prawo do emerytury w obniżonym wieku i wniósł o jego zmianę w całości poprzez oddalenie odwołania lub ewentualne uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie 1 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd 1 instancji.

Wnioskodawca wniósł o oddalenie apelacji.

W dniu 22 września 2016 r. pozwany ZUS w R. wydał decyzję, którą uchylił zaskarżoną decyzję z dnia 26 listopada 2015 r. „odmawiającą wnioskodawcy prawa do emerytury z uwagi na brak 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz brak 15 lat pracy w szczególnych warunkach”.

Organ rentowy nie przyjął do ogólnego stażu pracy okresu od 1.09.1971 r. do 30.06.1974 r., „a tym samym wnioskodawca nie wykazał 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, a jedynie 22 lata 10 miesięcy i 8 dni” (v. – pismo ZUS k. 56 oraz decyzja k. 65).

Rozpoznając sprawę Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Na wstępie trzeba odnieść się do faktu uchylania zaskarżonej decyzji przez Oddział ZUS w R., w toku niniejszego postępowania, decyzję z dnia 22 września 2016 r. stwierdzając:

- po pierwsze; niedopuszczalna jest jakakolwiek ingerencja w decyzję, od której wniesiono zostało odwołanie sądu, poza przypadkami regulowanymi w art. 83 ust. 6 ustawy systemowej (art. 477⁹ § 2 kpc) oraz art. 477¹³ kpc.,

- po drugie; wydanie przez Oddział ZUS decyzji w dniu 22 września 2016 r. odmawiającej wnioskodawcy prawa do emerytury, czyli ponownej decyzji niekorzystnej w tym samym przedmiocie co zaskarżona decyzja, nie wywołuje

skutków w toczącym się postępowaniu przed sądem ubezpieczeniowym (decyzja ta jest prawnie objęta i nie ma wpływu na bieg sprawy),

- po trzeciej; decyzja z 22 września 2016 r., nie wdając się w tym miejscu w analizę dopuszczalności jej wydania, nie może prowadzić do umorzenia postępowania ani na podstawie art. 477¹³ kpc, ani na podstawie art. 355 § 1 kpc.

Przechodząc do rozpoznania apelacji; apelacja jest usprawiedliwiona o ile wskazuje na konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji i przekazanie sprawy bezpośrednio organowi rentowemu do ponownego rozpoznania.

1. W tym miejscu należy jednak przesądzić, przyjmując za Sądem I instancji, iż A. W. (3) w okresie od 1 września 1971 r. do 30 czerwca 1974 r. był zatrudniony w(...)w K. jako uczeń praktycznej nauki zawodu – co winno być uwzględnione jako okres składkowy.

W dacie podjęcia przez wnioskodawcę nauki zawodu w dniu 1 września 1971 r. obowiązywała ustawa z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczania do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. Nr 45, poz. 226 z późn. zm.). W treści art. 3 ust. 1 cyt. ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. przyjęto, że młodociani mogli być zatrudniani przez zakłady pracy w celu nauki zawodu, przyuczenia do określonej pracy, odbycia wstępnego stażu pracy. Zgodnie z art. 9 ust. 1 tejże ustawy, zakład pracy, przyjmujący młodocianego na naukę zawodu, w celu przyuczenia do określonej pracy oraz odbycia wstępnego stażu pracy, był obowiązany zawrzeć z nim na piśmie umowę określającą zawód albo rodzaj pracy, w jakim młodociany będzie szkolony, czas trwania nauki zawodu, przyuczenia do określonej pracy lub wstępnego stażu pracy oraz zasadnicze obowiązki i uprawnienia młodocianego.

Wnioskodawca, w toku prowadzonego w sprawie postępowania dowodowego, przedstawił umowę o naukę zawodu z dnia 1 września 1971 karty, przebiegu zatrudnienia za lata 1971-1974, odpis świadectwa ZSZ w K., zaświadczenie Archiwum MON z dnia 14 grudnia 2015 r.

Na podstawie przedłożonej dokumentacji oraz zeznań wnioskodawcy, Sąd I instancji ustalił w sposób nie budzący wątpliwości, że wnioskodawca A. W. (1) będąc uczniem(...)-(...)w K.

w zawodzie mechanika pojazdów samochodowych, został zatrudniony w (...)w K. od dnia 1 września 1971 r. do dnia czerwca 1974 r., jako uczeń zawodu.

Przypomnijmy, że okresem składkowym, w rozumieniu przepisu art. 6 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. - w świetle analizowanych wyżej przepisów ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. - jest okres zatrudnienia wykonywanego na podstawie indywidualnej umowy między zakładem pracy, a szkolącym się młodocianym.

Z tych wszystkich względów, kwestię zatrudnienia p. A. W. w (...)w K., należy uznać za dostatecznie wyjaśnioną oraz merytorycznie rozstrzygniętą.

2. Sąd I instancji ustalił, że wnioskodawca A. W. (2) w okresie od 1.05.1981 r. do 31.12.1985 r. w (...)w W. pracował w warunkach szczególnych jako kierowca ciągnika. Od wiosny do jesieni wykonywał prace polowe takie jak: orka, bronowanie, sianie zbóż, prace przy żniwach, wykopki. W okresie zimowym wnioskodawca zajmował się transportem wożąc paszę dla zwierząt, obornik, nawozy ze stacji kolejowej. Zdaniem tego Sądu kwalifikuje go to do przyznania emerytury w obniżonym wieku.

To ustalenie pierwszoinstancyjne budzi wątpliwości, chociażby w świetle zeznań wnioskodawcy złożonych przed tut. Sądem (v. - 00.11.40).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zasadniczą rolę w kwalifikacji prac w szczególnych warunkach, w świetle przepisów wykazu A, stanowiącego załącznik do tegoż rozporządzenia, przyznaje się charakterowi stanowiskowo - branżowemu. Pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach wykazu wymieniono bowiem konkretne

stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego. Taki sposób kwalifikacji prawnej tychże prac nie jest dziełem przypadku. Specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość

i szkodliwość dla zdrowia. Nie można zatem swobodnie czy wręcz dowolnie,

z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2009 r., I UK 24/09, LEX nr 518067; dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638; z dnia 19 maja 2011 r. rM III UK 174/10, LEX nr 901652 i z dnia 19 marca 2012 r., II UK 166/11, LEX nr 1171002). Idąc tym tokiem rozumowania Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 grudnia 2013 r., I UK 172/13 (LEX nr 1467147), wydanym w stanie faktycznym podobnym do ustalonego w niniejszej sprawie, stwierdził, że

o ile można się zgodzić, że prace transportowe wykonywane przez wnioskodawcę, jako kierowcę ciągników, można zaliczyć do prac w transporcie, a zatem do prac objętych działem VIII poz. 3 wykazu A mimo, że pracował on w spółdzielni rolniczej, a nie w przedsiębiorstwie transportowym, to nie ma żadnych podstaw do potraktowania prac polowych, jako prac w transporcie. Wymienienie w wykazie A, dziale VIII pod pozycją 3 prac kierowców ciągników i kombajnów nie oznacza, że należy uznać za pracę w szczególnych warunkach kierowanie tymi pojazdami przy jakichkolwiek zadaniach, a nie tylko transportowych. Prace uznane za wykonywane w warunkach szczególnych, bez względu na miejsce i rodzaj, zostały wymienione w dziale XIV zatytułowanym „prace różne”. Nie można zatem uznać, że praca kierującego ciągnikiem jest zawsze pracą „w transporcie”, nawet jeżeli kierujący niczego nie transportuje, lecz wykonuje przy pomocy ciągnika prace polowe. Dla zakwalifikowania pracy kierowcy ciągnika, jako wykonywanej w warunkach szczególnych, istotne znaczenie ma to, czy była ona wykonywana w transporcie czy w ramach rolniczych prac polowych (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 13.09. 2016 r.).

Rozważając kwestię możliwości zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach, okresu zatrudnienia ubezpieczonego w(...)w W., gdzie wnioskodawca wykonywał prace polowe, a ponadto usługi transportowe, nie można jednak tracić z pola widzenia ewolucji poglądów judykatury w kwestii możliwości odstępstwa od zasady stanowiskowo - branżowego charakteru prac w szczególnych warunkach, uprawniających do wcześniejszej emerytury. Przyjmuje się bowiem, że za wykonywaną w warunkach szczególnych należy uznać również pracę przyporządkowaną w załącznikach do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. do innego działu przemysłu niż ten, w którym jest ona świadczona, jeżeli stopień szkodliwości lub uciążliwości tego rodzaju pracy nie wskazuje żadnych różnic w zależności od branży, w której pracownik jest zatrudniony (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2014 r., I UK 314/13, LEX nr 1439383 i z dnia 25 marca 2014 r., I UK 337/13, LEX nr 1458817). Wypada podkreślić, że ów wyjątek od zasady stanowiskowo - branżowego dotyczy tylko tych sytuacji, gdy prace świadczone poza wskazanymi

w załącznikach do rozporządzenia Rady Ministrów działach gospodarki tożsame pod względem stopnia szkodliwości dla zdrowia z pracami wykonywanymi

w branży, do jakiej zostały przypisane w wykazach A lub B (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2016 r., III UK 132/15, III UK 131/15, III UK 121/15, nie publikowane).

Niewątpliwie kierowanie ciągnikiem z doczepionymi dodatkowymi urządzeniami do uprawy roli stanowi o specyfice zatrudnienia ze wskazaniem na szkodliwość dla zdrowia czy również jego uciążliwość połączonej z koniecznością zachowania wysokiego stopnia sprawności psychofizycznej przez wzgląd na bezpieczeństwo własne oraz otoczenia niezależnie od konkretnego miejsca świadczenia tej pracy. Wykonywanie tego typu pracy w środowisku narażenia na niekorzystne dla zdrowia czynniki wpływa w konsekwencji na obniżenie wydolności organizmu.

Niezależnie od powyższej argumentacji Sąd Apelacyjny uważa, iż teza

o pełnym branżowym charakterze wykazów w zakresie objętym niniejszą sprawą doznaje istotnego ograniczenia z uwagi na miejsce i treść pozycji 3 działu VIII wykazu A załącznika do rozporządzenia. Otóż stosowny zapis został zawarty w dziale noszącym tytuł „W transporcie i łączności” wraz z podtytułem „Transport”. Powyższe niewątpliwie sugeruje branżowy zakres wymienionych w podanym dziale prac. Jednak zapis pozycji 3 brzmi „prace kierowców ciągników, kombajnów i pojazdów gąsienicowych”. Prawodawca nie dookreśla rodzaju ciągników jak i wymienia

kombajny, które z uwagi na swoje rodzaje: rolnicze, leśne (stosowane przy zrębie drewna) i górnicze nie są stosowane w transportowym dziale gospodarki. Ponadto dodatkowo nie zawęża kwalifikacji pojęcia ciągnika, który sam w sobie jest jedynie pojazdem mechanicznym przystosowanym do ciągnięcia innych pojazdów czy urządzeń nie mających własnego napędu, a jego rodzajowość jest uzależniona właśnie od tych przystosowanym do ciągnięcia innych pojazdów czy urządzeń nie mających własnego napędu,

a jego rodzajowość jest uzależniona właśnie do tych urządzeń czy pojazdów przyczepianych, a nawet pojazdów gąsienicowych, które z natury trudno kwalifikować jako służące „transportowi” (patrz: uzasadnienie tut. Sądu w sprawie

III AUa 530/15).

Podkreślenia wymaga również, iż dla oceny, czy pracownik pracował

w szczególnych warunkach nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy.

Reasumując; z przywileju przejścia na emeryturę w niższym wieku emerytalnym, przysługującego pracownikom zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą korzystać wyłącznie pracownicy, którzy byli rzeczywiście zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy

w szkodliwych warunkach pracy. Nie jest bowiem dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, przez co taki zatrudniony nie spełniał koniecznego warunku dla uzyskania wcześniejszych uprawnień emerytalnych, jakim było stałe wykonywanie pracy szkodliwej w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na zajmowanym stanowisku pracy (podobnie wyrok Sądu Najwyższego z 14 września 2007 r., III UK 27/07).

Pan A. W. (2) świadczył natenczas pracę również jako „pracownik polowy” oraz „mechanik”.

Zakres wykonywania tych prac (zwłaszcza czasowy) wymagał wszechstronnej i klarownej demarkacji, jako faktycznej przesłanki stosowania §§ 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Tymczasem organ rentowy, jak i sąd pierwszoinstancyjny, problem ten pomijają w swoich ocenach i wnioskach. Ta wadliwość sama w sobie czyni koniecznym ponowne rozpoznanie istoty sprawy, poczynając już od etapu administracyjnego.

W toku wtórnego procedowania organ rentowy powinien dążyć do wyjaśnienia zasad organizacji i funkcjonowania (...)w W.

i zakresu czynności ubezpieczonego oraz zakresu prac rzeczywiście wykonywanych przez wnioskodawcę jako „traktorzysty – mechanika”. Dlatego Zakład podejmie wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy, w szczególności : żądając i badając regulację wewnątrz zakładu (...)w W.- oraz dokumentację pracowniczą, zeznania świadków: J. L.(k. 16), T. M.(k. 17) oraz zeznaniom wnioskodawcy A. W. (1)(k. 17). Bacząc na to, że obowiązkiem organu rentowego jest jak najstaranniejsze wyjaśnienie podstawy faktycznej i prawnej decyzji, co wypływa także z zasad ogólnych wyrażonych w art. 9 kpa oraz art. 11 kpa. Chodzi zatem o wytłumaczenie się dlaczego organ rentowy zastosował dany przepis do konkretnych ustaleń, albo uznał go za niewłaściwy – czego w sprawie brak.

Oddział ZUS obowiązany jest również zapewnić wnioskodawcy czynny udział w postępowaniu (argument z art. 10 kpa) – przestrzegając przy tym reguły dowodowej ustanowionej w art. 6 kc (zwłaszcza, że wnioskodawca jest reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika).

Wykonywanie pracy w warunkach szczególnych musi zostać wykazane

w sposób nie budzący wątpliwości, co wymaga zawsze dowodów spójnych

i precyzyjnych.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 477^{14a} kpc w związku z art. 386 § 4 kpc, orzeczono jak w sentencji.